

τὴν ἰσχυροὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸ Κράτος τοῦ Σολομῶντος εἶναι χαρὰ Θεοῦ, ἀλλ' ἐν τούτοις ἡ Ἀκριβή, ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, φέρει νέον φόρεμα, οὐδαμῶς μεριμνῶσα ἐὰν ἀποθάνῃ ἄγαμος.

Ὁραίαν ἡμέραν τοῦ Μαΐου, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἡ χρυσὴ μνηστὴ ἱππεύει (διότι οἱ ἵπποι, μὴ ὄντες μνηστῆρες αὐτῆς, δύνανται νὰ τὴν βαστάζωσιν ἐπὶ τῶν νώτων) καὶ ἐξέρχεται εἰς περίπατον· ἀλλὰ, καθ' ὁδόν, ἵππος καὶ ἀναβάτης πίπτουσιν ἐντὸς χάνδακος, παρ' ὀλίγον δ' ἡ Ἀκριβὴ νὰ μείνῃ ἐκεῖ νεκρά, μὴ οὐσα ἐκ χρυσοῦ, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Παρακολουθεῖ αὐτὴν ἐφιππος νεκρὸς ἱπποκόμος, ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν προσληφθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, τοῦτον δὲ προσκαλεῖ ἐπιτακτικῶς ἡ Ἀκριβή, ὅπως τὴν σώσῃ· ἐκεῖνος ὁμῶς ἀπαντᾷ ὅτι, κατὰ τὸν κανονισμόν, τὸν ὅποιον τῷ ἀνέγνωσαν, ἔχει μὲν τὸ δικαίωμα νὰ ἐγείρῃ τὸν ἵππον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ἐπιθέσῃ χεῖρα ἐπὶ τῆς κυρίας του, διότι τοῦτο εἶναι προνόμιον τοῦ ὑπάσπιστοῦ αὐτῆς.

— Ἐὰν δὲν με βοηθήσῃς, λέγει ἡ Ἀκριβή, δὲν δύναμαι νὰ ἐγερθῶ μόνη, διότι θὰ ἔπαθον.

— Ἄς ἴδωμεν ἐὰν ᾖ ἀληθές, ἀποκρίνεται ὁ συνετὸς ἱπποκόμος· σείσας δὲ τὴν μαστίγα τοῦ ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τοῦ ἵππου καὶ τῆς κυρίας, ὡς ἐὰν ᾔθελε νὰ κατενέγκῃ κατ' αὐτῶν ἰσχυρὰν μαστίγιωσιν, φοβίξει ἀμφοτέρους, ὥστε ἐγείρονται.

— Εὐλογητὸς ὁ Κύριος! ἀναφωνεῖ ὁ νέος.

Ἡ Ἀκριβή, ὀργισθεῖσα ὀλίγον, ἔνεκα τοῦ προζηνηθέντος εἰς αὐτὴν φόβου, θέλει νὰ ἐκβάλῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἱπποκόμου, πλὴν, ἰδοῦσα αὐτοὺς ὠραιότατους, καθησυχάζει καὶ ἀποστέλλει αὐτὸν εἰς τινὰς γειτονικὰς οἰκίας πρὸς ἀναζήτησιν ἐνδυμάτων, διότι τὰ ἰδικὰ της εἶναι κατεσπιλωμένα ἐκ τοῦ βορβόρου.

Ὁ ἱπποκόμος μεταβαίνει καὶ ἐπιστρέφει κομιστὴς ὠραίας πολυχρώμου ἐκ βάμβακος ἐσθῆτος, τὴν ὁποίαν ἐδέσσε νὰ περιβληθῇ ἡ θυγάτηρ τοῦ κόμητος, ἐν ἐλπίσει ἐτέρας· κατὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ φορέματος, ὁ ἱπποκόμος, ἐξ εὐπρεπείας, ἀπομακρύνεται, ἐπωφεληθεὶς δὲ τῆς ἀπουσίας του, φεύγει ὁ ἵππος του, τὸν ὅποιον, ὡς καλὸς σύντροφος, παρακολουθεῖ ὁ ἵππος τῆς Ἀκριβῆς, ὥστε κυρία καὶ ὑπρέτης εὐρίσκονται πεζοί, μόνοι καὶ μακρὰν τοῦ μεγάρου τοῦ κόμητος. Ἐπαναλαμβάνουσι, λοιπόν, τὸν δρόμον των, σιωπηλοὶ τὸ πρῶτον, ἀλλ' ὕστερον ὁμιλοῦσι· κατὰ δὲ τὴν συνδιαλέξιν, ἡ κόμησσα ἀντιλαμβάνεται, ὅτι ὁ Ἰουστίνος ληλεῖ ὡς ἐφημέριος καὶ εἶναι ὠραίος ὡς ἄγγελος βωμοῦ ἐκκλησίας, ὥστε ἐρᾷται αὐτοῦ. Ἡ Ἀκριβὴ ἐνοχλεῖται ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς πτώσεως ἀλγηδόνων καὶ χωλαίνει, ὁ Ἰουστίνος τὸ ἐννοεῖ, ἐπιλαθόμενος δὲ τῶν ἐκ τοῦ κανονισμοῦ ἀπαγορεύσεων, ἐνγκαλιζέται αὐτὴν, ὅπως τὴν λάβῃ ἐπὶ τῶν νώτων· ἡ Ἀκριβὴ ὁμῶς, ἦτις, πρὸ ὀλίγου, ᾔθελε νὰ ἐξορύξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς του, κραυγάζει ὡς ἀστὸς καὶ ἀντίσταται ἐκ τοῦ φόβου μήπως, μετα-

βαλλομένη εἰς χρυσόν, συντρίψῃ τὸν αὐτοῦ χεῖ νεανίαν, ὅστις ἀναγκάζεται ν' ἀφήσῃ αὐτήν.

Ὁ Ἰουστίνος γινώσκει τὸ ὀλέθριον τέλος τῶν τριῶν μνηστῆρων, ἀλλὰ σκέπτεται, ταπεινοφρονῶν, ὅτι, ἀφοῦ δύνανται νὰ φέρωσι τὴν νεανίδα οἱ ἵπποι, θὰ ἡδύνατο ἐξ ἴσου νὰ το πράξῃ ὁ ἱπποκόμος, ἔνεκα τῆς πρὸς τὰ τετράποδα συναδελφότητός του. Ἡ Ἀκριβή, καταπνίγουσα τὰς ἀλγηδόνας, μειδιῶσα ἀκουσίως καὶ καταβάλλουσα πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως βαδίσῃ, προκαλεῖ τὰς περὶ ἐαυτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του ἐξομολογήσεις τοῦ ἱπποκόμου, παρὰ τοῦ ὁποίου μαθαίνει, ὅτι οὗτος ἔχει γράϊαν μητέρα καὶ δύο ἀδελφάς, ὅτι εἶναι σημαντικὸν πρόσωπον τοῦ χωρίου του, ὅτι δὲν ἔχει ἴσον εἰς τὸν χειρισμὸν τῆς μαστίγος, δι' ἧς δαμάζει τοὺς μᾶλλον ἀδαμάστους ἵππους, ὅτι εἰς τὸ χωρίον του ἔχει ἀφήσῃ τὴν μνηστὴν του, ὡς μὴ θέλων νὰ νυμφευθῇ πρὶν ἢ ἀποκαταστήσῃ τὰς ἀδελφάς του καὶ περιέλθῃ εἰς θέσιν νὰ βοηθῇ προσηκόντως τὴν γηραιάν μητέρα του. Ἡ Ἀκριβὴ δακρύει ἀκούουσα τὸσον ὠραῖα πράγματα, ὁ Ἰουστίνος αἰτεῖται παρ' αὐτῆς συγγνώμην δι' ὃν τῇ προϋξένῃς φόβον καὶ ἐκείνη τῷ τείνει εἰς ἀπασμὸν τὴν χεῖρα. Ὁ Ἰουστίνος γονυπετεῖ καὶ ἡ Ἀκριβὴ θέλει νὰ τον ἀνεγείρῃ, ἀλλὰ, ἐκείνου μὲν ἐγειρομένου καὶ ἐκείνης κλινούσης, τὰ χεῖλη τῆς νεανίδος συναντῶσι τὸ μέτωπον τοῦ νέου καὶ ἀμφοτέρω ἀσπάζονται ἀλλήλους, γελῶντες ὡς παιδία. Τὴν ἐπιούσαν, ἡ μήτηρ καὶ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ ἱπποκόμου προσκαλοῦνται εἰς τὸ μέγαρον.

Ὁ ἔρως δὲν κρύπτεται. Ἡ Ἀκριβὴ δὲν αἰσθάνεται ἐαυτὴν ὑγιὴ εἰμὴ συντροφευμένη ὑπὸ τοῦ ἱπποκόμου. Χάριν αὐτοῦ στολιζέται καὶ πάντα πράττει. Ἐννοεῖ ὁ πατήρ τὰ πράγματα καὶ ἐρωτᾷ τὴν θυγατέρα του, ἥτις ὁμολογεῖ τὸν ἔρωτά της, ἔνεκα δὲ τούτου καλοῦσι τὸν μάγον εἰς τὸ μέγαρον.

— Πάτερ Βαβούσε, λέγει ἡ Ἀκριβή, θέλω τὸν Ἰουστίνον, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ τον συντρίψω.

— Φίλε Βαβούσε, προσθέτει ὁ κόμης, ὁ χειριζόμενος τὸσον καλῶς τὸ μαστίγιον μοι φαίνεται ἐπιτήδης πεπλασμένος σύζυγος καὶ πρίγκιψ. Ἐπεθύμουν ἕτερον γαμβρόν, ἀλλ' οὗτος ἐπιθυμεῖ τὴν θυγατέρα μου, ἐγὼ δὲ δὲν εἶμαι τὸσον κακός, ὥστε νὰ τιμωρήσω ταύτην καὶ νὰ ἀπαγχονίσω ἐκεῖνον· συμβουλευθετε τοὺς ἀστέρας, ἐὰν οὗτος πρέπη νὰ φορτωθῇ τὴν χρυσὴν μνηστὴν.

Ὁ διερμηνεὺς τῆς βουλήσεως τῶν ἀστέρων ἀποκρίνεται:

— Ὁ Ἰουστίνος ὀφείλει νὰ φέρῃ τὴν Ἀκριβὴν ἀπὸ τοῦ μεγάρου μέχρι τῆς οἰκίας μου· πλὴν αὕτη, ἀντὶ νὰ μεταβληθῇ εἰς χρυσόν, δύναται νὰ γίνῃ ἐλαφρὰ ὡς πτερόν, ἐὰν περιβληθῇ ἐσθῆτα, ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἐνεδύθη, ὅτε ἐξῆλθε τοῦ χάνδακος.

— Λυποῦμαι πολὺ, εἶπεν ἡ ματαιόδοξος, νὰ νυμφευθῶ τὸσον κακῶς ἐνδεδυμέ-

νη· ἀλλὰ δὲν πειράζει, θ' ἀλλάξω ἀκούθως.

— Ὡς φανεύσῃτε τὸν σύζυγόν σας, εἶπεν ὁ Βαβούσε· ἐὰν ἀναλάβητε τὰ πολυτελῆ ἐνδύματά σας, θέλετε ἐπιτεθῇ, παρὰ τὴν θέλησίν σας, κατὰ τοῦ δυστυχούς Ἰουστίνου, μεταβεβλημένη εἰς χρυσόν, καὶ θέλετε τὸν κατὰ συντομίαν.

Ἡ Ἀκριβὴ στεναίνει, ἀλλὰ, τὴν ἀνάγκην ποιουμένη φιλοτιμίαν, λέγει:

— Τὸν ἀγαπῶ τὸσον, ὥστε, χάριν αὐτοῦ, θὰ ἔφερον μοναχικὸν σάκκον καθ' ὅλον μου τὸν βίον.

Ὁ πατήρ της καὶ ὁ μάγος ἀσπάζονται αὐτήν. Ἡ Ἀκριβὴ, ἐπιστρέψασα εἰς τὰ δωματῖά της, λαμβάνει καὶ διανέμει εἰς τοὺς πτωχοὺς τὰ πολυτελῆ ἐνδύματα καὶ τὰ κοσμήματά της, κρατήσασα ὠραῖον δῶρον διὰ τὸν Βαβούσον. Αἱ νεανίδες δὲν κοιμῶνται καλῶς τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου των, ἀλλ' ἡ Ἀκριβὴ ἐκοιμήθη ἡσυχος, διότι ἐπαναπαύετο ἐπὶ τῆς ἀγαθῆς πράξεώς της. Περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ἡ Ἀκριβὴ ἐνδύεται τὴν ἀπλὴν ἐξ ὑφάσματος τεσσαράκοντα λεπτῶν τὸν πῆχυν ἐσθῆτά της καὶ φαίνεται πολὺ ὠραιότερα. Οἱ ἱερεῖς, οἱ μάρτυρες παραμένουσιν ἤδη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βαβούσου, πλῆθος δ' ἀπειρον λαοῦ συγκρατεῖται ὑπὸ τῆς φρουρᾶς τοῦ κόμητος εἰς δύο στίχους. Ὁ Ἰουστίνος ὑποκρίνεται ἄγνοιαν. Κατέρχονται τοῦ μεγάρου ὁ Σολομὼν καὶ ἡ Ἀκριβή. «Ἰδοὺ τὴν, ἰδοὺ τὴν», κράζουσι πάντες· καὶ στρέφονται πρὸς αὐτήν, ἀλλ' οὐδεὶς μνηστὴρ ἐμφανίζεται. Τότε, ὁ κόμης λέγει πρὸς τὸν Ἰουστίνον:

— Ἀχθε ἐπ' ὤμων τὴν μνηστὴν σου. Πάντες κραυγάζουσιν ἐκ τοῦ τρόμου. Ὁ Ἰουστίνος λατρεύει τὴν Ἀκριβὴν, εἰ καὶ εἰς οὐδένα εἶχεν εἶπει τι, γινώσκει δ' ὅτι ἀπέθνησκεν ὅστις ἐλάμβανεν αὐτὴν ὡς μνηστὴρ· θεωρεῖ ὁμῶς γλυκὺν ἐκεῖνον τὸν θάνατον καὶ, ἀνευ δισταγμοῦ, μόνον δ' εἰπὼν: Ἀκριβή, ἐνθυμήθητε τὴν μνητέρα μου, θέτει αὐτὴν ἐπὶ τῶν νώτων του. Ἀναφωνήσεις χαρὰς ἀναπέμπει τὸ πλῆθος, ὅτε βλέπει τὸν εὐτυχῆ Ἰουστίνον νὰ φέρῃ ἀκόπως καὶ μὲ βήματα ταχέα τὴν νεάν. Τὸ ἔδαφος καλύπτεται ὑπὸ μανδυνῶν, ὁ ἥλιος σκοτιζέται ὑπὸ τῶν ἀναρριπτομένων καλυμμάτων τῶν κεφαλῶν καὶ ὁ οὐρανὸς πληροῦται εὐχῶν. Οἱ ἐκ τοῦ κλήρου ὑποδέχονται τοὺς δύο ἐκστὰς καὶ ἡ Ἀκριβὴ ἥτις, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἐκαλεῖτο Χρυσὴ Μνηστὴ, ἀξιοῦται ἀκολούθως, ἔνεκα τῶν ἀρετῶν της, τοῦ τίτλου Χρυσῆς Συζύγου.

I. ΔΑΜΟΓΑΙΑΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΤΩΝ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ:

Ἄδελφος δρ. 5. — Ἀδεσμένο δρ. 7. — Ἰουστίνος δρ. 12, 30.

Ἀξίαντος ἡδὴ τοῦ Β' ἔτους, παρακαλοῦμαι τοὺς κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν, τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ ἀρξάμενον Γ' ἔτος, νὰ ἀποστέλλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθὼς διακόπτεται ὁριστικῶς τὸ φύλλον εἰς πάντα μὴ πληρῶσαντα.